

Sider, en Gang bogstaveligt tabte baade Næse og Mund af For-
skrækkelse.

Efterat Kapellan Hansted var kommen til Sognet, var der
imidlertid igen indtraadt en Forandring i disse Forhold, og en
Søndag i Slutningen af Marts — paa Aarets første Foraarsdag
— lød Salmesangen fra Kirken atter mangestemmigt ud over
Fjorden og blandede sig her med Skriget af Maagerne, der kred-
sede udenfor Kysten.

Ude paa Vejen foran Kirkegaardsmuren holdt en lang Række
Køretøjer og ventede paa, at Gudstjenesten skulde være forbi.
Nogle af Kuskene sad oppe i Agestolene og halvsov med Hove-
det i Hænderne. Andre laa nede i Vejgrøften og fordrev Tiden
med at røge Tobak og passiare. Forrest i Vognrækken, lige foran
Kirkegaardsporten, holdt Provstens Kalesche med en højt svæ-
vende Buk, paa hvilken en gammel, fruentimmeragtig Kusk tro-
nede i en stor, blaa Slagkavaj.

Blandt de ventende Bønderkarle var det Skik at drive Løjer
med Provstens Kusk — „Maren“, som han gerne kaldtes efter
sin afdøde Kone, hvem man til Gengæld (og ikke uden Grund)
havde tildelt hans eget Døbenavn Rasmus. Og idag stod en
fire-fem muntre Fyre omkring ham med Hænderne i Lommerne
og lo.

„Hør, Maren!“ sagde en af dem. „Hvad bliver det egentlig
til med jeres Frøken og ham Kap'lanan? Nu synes jeg, de maa
ha'e kigget længe nok paa hinanden, saa de snart kunde skrive
Redelighed.“

„Aa, jeg skal sige dig noget,“ sagde en anden, der skødesløst
stod lænet op til Kirkeporten. „Det maa ikke gaa for hastigt
til mellem fine Folk. Det er med disse hersens Frøknere ligesom
med Hønsene — de skal altid vrikke lidt med Gumpen, før de
gi'er sig over. Er det Løgn, hvad jeg siger, Maren?“

Den tiltalte sad ubevægelig paa sin høje Buk og stirrede stift
udover Hestenes Øren uden at svare. Han fandt det ganske ufor-
eneligt med sin gejstlige Stilling at indlade sig i Passiar med
slige Gudsbespottere, der forhaanede Provstens Kusk og tog Frø-
ken Ragnhilds Navn forfængeligt.